

[Lilli Gyldenkilde]

Jeg skal heller ikke undlade at nævne, at der netop i bladet Arbejdsgiveren har været offentliggjort en artikel, der beskriver, at ved indførelse af det indre marked vil der komme et pres på Danmark for, at den sociale dimension tages alvorligt. I artiklen påvises det, at Danmark er håbløst bagefter med hensyn til tryghedsbestemmelser for lønmodtagerne set i forhold til de øvrige lande i EF og i øvrigt, kan jeg tilføje, også nogle af landene udenfor.

Vi skal behandle et forslag fra SF senere her i dag, og jeg skal komme tilbage til det, men bare påpege nu, at tryghed og varslingsregler må blive en realitet. Arbejdsministeren burde have haft det med i denne redegørelse, for det er jo et punkt, hvor vi kan komme noget af dagpengetænkningen til livs, hvis vi har nogle varsler, som betyder, at der ikke kommer mere arbejdskraft ind på arbejdsmarkedet, end der er brug for. Så kunne vi koncentrere os om at skabe nye arbejdspladser, fordi der nu blev betalt ordentligt, der blev varslet ordentligt, og der var tryghed i ansættelsen for dem, der var kommet på arbejdsmarkedet. Det kan vi som sagt vende tilbage til.

SF er enig med både vismænd og regeringen i, at hvis de ledige, som bærer størsteparten af ledigheden, nogen sinde skal i arbejde igen, så skal der satses på uddannelse. Det er et af de punkter, hvor hr. Kaj Poulsen kan have fået den fejlagtige opfattelse, at jeg ville sætte mig på skødet af arbejdsministeren. Det har ikke været det, jeg ville; jeg har altid villet have, at man skulle have lov til at uddanne sig, medens man går på arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er helt urimeligt, at vi ikke har satset meget mere på uddannelse, end vi har gjort hidtil, og vi ønsker altså, at vi kommer i gang med det. Jeg er glad for, at det fylder godt i redegørelsen.

Jeg skal også sige til ministeren, at vi synes, det er rigtigt og vigtigt, at regionerne spiller en stor rolle i oprettelsen af uddannelsesmuligheder. Det er i lokalsamfundets daglige liv, at der er brug for arbejdskraft, og man ved, hvor der er brug for det. Det må også betyde, synes jeg, at kommunerne må spille en mere aktiv rolle. Det bør ske i et udvidet samarbejde med arbejdsmarkedetsnavn, uddannelsessteder og kommuner. Det er også en diskussion, vi har haft før, og arbejdsministeren ved, hvordan SF's stilling er. Det er et af de punkter, som vi måske kunne tale videre om.

Jeg har også læst uddannelsesafsnittet om ufaglærte med stor interesse, og jeg genkender flere bemærkninger fra tidligere debatter. Jeg skal på dette punkt udtrykke tilfredshed med, at uddannelse som specialarbejder på visse områder fremover vil kunne give kompetence. Vi hylder ikke princippet én gang ufaglært, altid ufaglært, tværtimod. Vi ønsker, at folk, der har været ude på arbejdsmarkedet og har fået nogle erfaringer, skal kunne bruge disse erfaringer til noget fremover, så det er vi gerne med til at se på.

Vi synes, at virksomhederne gennem mange år har lagt alle udgifter for uddannelse over på det offentlige, på skatteyderne, og vi så da meget gerne, hvis vi kunne være med til at lave en model, hvor de kommer til at betale med til uddannelse. Men vi vil ikke være med til en model, hvorefter lønmodtagerne – og især de arbejdsløse – skal betale 20 pct. selv.

Jeg skal vende tilbage, da jeg ikke er blevet færdig, men har brugt min tid.

Traberg Smidt (V):

Debatten handler jo om arbejdsministerens redegørelse af 16. december 1988, og selv om det er fristende at tage udgangspunkt i den og så i virkeligheden gå ud i en diskussion om ting, som er blevet aktuelle siden, så synes jeg alligevel, at der ligger så mange gode tanker i redegørelsen, at den fortjener, at man i første omgang tager en debat om redegørelsen.

Redegørelsen tager udgangspunkt i vismændenes rapport – ikke den sidste, men den forrige. Det er i sig selv interessant, at vismændene nu beskæftiger sig med arbejdsmarkedets forhold, det er aldrig sket før. Selv om debatten i dag kommer næsten et år efter, at debatten blev startet af vismændene, er der ingen tvivl om, at Venstre har den opfattelse, at debatten om arbejdsmarkedsforhold vil komme til at indtage en vigtigere og vigtigere position i samfundsdebatten, og dér er ministerens redegørelse et godt og solidt udgangspunkt.

En af årsagerne til, at det er vigtigt nu at beskæftige sig med arbejdsmarkedsforhold, er den lavvækstperiode, som vi for tiden er inde i. Det er jo oplagt, at hvis vi lovgivningsmæssigt skal gøre noget på de områder, der er skitseret, så skal lovgivningen også kunne stå for en nærmere prøvelse, når vi igen får mere gang i hjule- ne. Vi skal ikke i et øjeblik panik over, at der er